

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Szanciło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Grela

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o uchylenie uchwały,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 17 lutego 2023 r.
w Izbie Cywilnej w Warszawie,
skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 19 lutego 2020 r., sygn. akt I ACa 699/19,

I. oddala skargę kasacyjną;

II. zasądza od K. K. na rzecz [...] Bank [...] spółka akcyjna w W. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo K. K. przeciwko Bank S.A. w W. (poprzednio: Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-

Kredytowa „[...]” w G.– dalej: „SKOK”, „Kasa”) o uchylenie decyzji zarządcy komisarycznego SKOK z 22 września 2017 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód od końca lutego 2010 r. jest członkiem SKOK, a od końca lutego 2010 r. do 22 lutego 2017 r. był również wiceprezesem zarządu Kasy. Za lata 2010-2015 powód uzyskiwał absolutorium. W ramach sprawowanej funkcji naprawiał trudną sytuację w Kasie, która powstała w latach 2007-2009 r., a następnie w 2012 r.

W dniu 16 lutego 2017 r. powód złożył rezygnację z zarządu SKOK z dniem 28 lutego 2017 r. wskazując, że rezygnacja była wynikiem jego planów zawodowych. W dniu 22 lutego 2017 r. rada nadzorcza przyjęła tę rezygnację i odwołała powoda ze składu zarządu, powołując jednocześnie nowy zarząd SKOK.

W dniu 14 czerwca 2017 r. Komisja Nadzoru Finansowego (dalej: „KNF, Komisja”) powołała w SKOK zarządcę komisarycznego w osobie E. S., w związku z pogarszającą się sytuacją ekonomiczno-finansową Kasy. Decyzją nr [...] nie zatwierdziła ona sprawozdania finansowego SKOK za 2016 r. Decyzją nr [...] zarządca komisaryczny postanowiła zaś nie udzielić powodowi absolutorium z wykonywania obowiązków wiceprezesa zarządu SKOK za 2016 r. W uzasadnieniu wskazano, że po zapoznaniu się z dokumentacją finansową sporządzoną za 2016 r., zweryfikowaniu elementów w niej zawartych oraz ujawnieniu niezgodności w prezentowanym wyniku finansowym za 2016 r., stwierdzono, iż członkowie zarządu Kasy nie prowadzili w należyty sposób jej spraw, w szczególności w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych SKOK. Ustalenia zarządcy w zakresie sytuacji finansowej Kasy za 2016 r. zostały poczynione na podstawie wyników badań raportów sporządzonych przez R. sp. z o.o. w G..

Z komunikatu z 22 września 2017 r. powód powziął informację o nieudzieleniu mu absolutorium z tytułu pełnienia funkcji wiceprezesa zarządu za 2016 r. W komunikacie wskazano, że po zapoznaniu się z dokumentacją finansową sporządzoną za 2016 r. ujawnione zostały niezgodności w prezentowanym wyniku finansowym za ten rok, które w wyniku ponownego badania polegały na niskiej wysokości odpisów aktualizujących. Zarzucono także, że zachodzi podejrzenie nierzetelności sprawozdania finansowego za 2016 r. W sprawozdaniu z działalności

zarządu wskazano, że Kasa wykazała stratę w wysokości 4.328.587,66 zł. W ocenie biegłego rewidenta istniała niepewność co do kontynuacji działalności Kasy w okresie nie krótszym niż rok od dnia bilansowego.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten doszedł do przekonania, że powództwo nie zostało prawidłowo sformułowane i nie było podstaw prawnych do zaskarżenia wskazanej decyzji zarządcy komisarycznego na podstawie art. 42 § 3, 4 i 6 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (aktualnie: tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 648 ze zm. – dalej: „pr. spółdz.”) w zw. z art. 2 i 73 ust. 3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (aktualnie: tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 924 ze zm. – dalej: „ustawa o SKOK”). Przepisy te regulują kwestię zaskarżania uchwał walnego zgromadzenia członków spółdzielni i nie było żadnych podstaw, by w drodze analogii stosować je do zaskarżenia decyzji innych organów.

Jednocześnie Sąd pierwszej instancji miał na uwadze, że zgodnie z art. 2 ustawy o SKOK taka kasa jest spółdzielnią, do której w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy ustawy – Prawo spółdzielcze. Ponadto z dniem ustanowienia zarządcy komisarycznego członkowie zarządu zostają odwołani z mocy prawa, a udzielone wcześniej prokury i pełnomocnictwa wygasają. Kompetencje tych organów kasy ulegają zawieszeniu. Na zarządcę komisarycznego przechodzi prawo podejmowania decyzji we wszystkich sprawach kasy, z wyjątkiem wprowadzania zmian w ich statutach (art. 73 ust. 3 ustawy o SKOK). Biorąc jednak pod uwagę, że przepisy nie przewidują wprost, by co do zaskarżenia decyzji zarządcy komisarycznego stosować odpowiednio przepisy dotyczące walnego zgromadzenia, roszczenie sformułowane przez powoda nie istnieje.

Wyrokiem z 19 lutego 2020 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda od powyższego wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i ocenę prawną. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód sformułował żądanie w wadliwy sposób, co uniemożliwiło merytoryczne rozpoznanie sprawy. Sąd ten podkreślił, że odesłanie zawarte w art. 2 ustawy o SKOK pozwala w zakresie nieuregulowanym

ustawą stosować przepisy prawa spółdzielczego, jednak – zdaniem Sądu drugiej instancji – odesłanie to nie oznacza, aby do pozycji zarządcy komisarycznego i wydawanych przez niego decyzji można było stosować odpowiednio przepisy dotyczące uchwał walnego zgromadzenia, biorąc pod uwagę kolegialny charakter tego najwyższego organu spółdzielni, oraz rolę, jaką ma pełnić zarządca komisaryczny, która jest zasadniczo odmienna od roli walnego zgromadzenia. Ustanowienie zarządcy następuje bowiem w przypadku spełnienia ściśle określonych przesłanek wskazanych w art. 73 ust. 1 lub art. 73a ustawy o SKOK, a więc w sytuacjach kryzysowych, a jego zadania są ściśle określone. Tymczasem walne zgromadzenie spółdzielni – jako jej najwyższy organ (art. 36 pr. spółdz.) – działa w warunkach jej niezakłóconego funkcjonowania, a biorąc pod uwagę szeroki zakres jego kompetencji (art. 38 pr. spółdz.), w określonych przypadkach zachodzi też potrzeba poddania jego działalności kontroli sądowej.

Sąd Apelacyjny przyjął także, że droga sądowa w niniejszej sprawie jest dopuszczalna, jednak powód wadliwie sformułował swoje roszczenie. Przedstawiona podstawa faktyczna powództwa pozwala przyjąć bowiem dopuszczalność drogi sądowej, na aprobatę nie zasługuje zaś wybrane przez powoda żądanie uchylenia uchwały zarządcy komisarycznego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości wniósł powód, zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 42 § 3, 4, 6 pr. spółdz. w zw. z art. 2 i art. 73 ust. 3 ustawy o SKOK przez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że do decyzji zarządcy komisarycznego, ustanowionego w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy o SKOK, o nieudzieleniu absolutorium z wykonywania obowiązków członkowi zarządu, wydanej w związku z przejęciem praw do podejmowania decyzji we wszystkich sprawach kasy, nie znajdują odpowiedniego zastosowania przepisy stanowiące podstawę jej zaskarżenia, tj. art. 42 § 3, 4, 6 pr. spółdz., w konsekwencji czego doszło do nierozpoznania istoty sprawy i nieuprawnionego pozbawienia skarżącego prawa do zaskarżenia decyzji należącej do statutowych obowiązków walnego zgromadzenia przedstawicieli SKOK.

Powołując się na powyższy zarzut, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego

wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Problem w niniejszej sprawie dotyczył możliwości odpowiedniego stosowania do decyzji zarządcy komisarycznego, ustanowionego w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy o SKOK, art. 42 § 3, 4 i 6 pr. spółdz., a więc przepisów dotyczących zaskarżania uchwał podejmowanych przez walne zgromadzenie spółdzielni. W ocenie powoda, taka możliwość wynika z art. 2 ustawy o SKOK, zgodnie z którym kasa jest spółdzielnią, do której w zakresie nieuregulowanym ustawą o SKOK stosuje się przepisy ustawy – Prawo spółdzielcze. W ocenie Sądów *meriti* to odesłanie nie oznacza jednak, aby do pozycji zarządcy komisarycznego i wydawanych przezeń decyzji można było stosować odpowiednio przepisy dotyczące uchwał walnego zgromadzenia, biorąc pod uwagę kolegialny charakter tego najwyższego organu spółdzielni oraz rolę, jaką ma pełnić zarządca komisaryczny.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że walne zgromadzenie spółdzielni jest jej naczelnym organem, któremu zarówno rada, jak i zarząd są całkowicie podporządkowane. Z takiego charakteru walnego zgromadzenia jako organu zwierzchniego w spółdzielni wynika, że może ono podejmować uchwały także w sprawach należących do kompetencji rady nadzorczej i zarządu. Jest to bowiem jeden ze sposobów urzeczywistnienia zasady demokracji spółdzielczej, której odpowiada rozszerzenie zakresu spraw poddanych decyzji walnego zgromadzenia. Chodzi o sprawy mające charakter wewnątrzspółdzielczy, w których uchwały walnego zgromadzenia obowiązują wszystkich członków (postanowienie SN z 31 marca 1992 r., II CRN 4/92).

Kwestię zaskarżalności uchwał walnego zgromadzenia spółdzielni reguluje art. 42 § 3, 4 i 6 pr. spółdz., zgodnie z którymi m.in. uchwała sprzeczna z postanowieniami statutu bądź dobrymi obyczajami lub godząca w interesy spółdzielni albo mająca na celu pokrzywdzenie jej członka może być zaskarżona do

sądu. Powództwo w tym przedmiocie powinno być wniesione w określonym terminie (zawitym).

Powołanie zarządcy komisarycznego zostało natomiast unormowane w art. 73 ustawy o SKOK – ma to miejsce w określonych przypadkach, dotyczących sytuacji finansowej spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej. Co istotne, z dniem ustanowienia zarządcy komisarycznego członkowie zarządu kasy zostają odwołani z mocy prawa, a udzielone wcześniej prokury i pełnomocnictwa wygasają, kompetencje innych organów kasy ulegają zawieszeniu, a na zarządcę komisarycznego przechodzi prawo podejmowania decyzji we wszystkich sprawach kasy, z wyjątkiem wprowadzania zmian w ich statutach (ust. 3). Zarządca komisaryczny wykonuje również zadania określone w decyzji KNF o ustanowieniu zarządcy komisarycznego, opracowuje i uzgadnia z Komisją program postępowania naprawczego, kieruje jego realizacją oraz informuje Komisję i radę nadzorczą kasy o wynikach jego realizacji (ust. 4 i 5).

Podstawowym pytaniem zatem pozostaje, czy pozycja zarządcy komisarycznego spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej jest na tyle zbliżona do walnego zgromadzenia spółdzielni, że dawałoby to asumpt do stosowania do decyzji wydanych przez zarządcę komisarycznego przepisów ustawy – Prawo spółdzielcze w przedmiocie uchylenia uchwały walnego zgromadzenia spółdzielni. Ten ostatni organ jest najwyższym organem spółdzielni (art. 36 § 1 pr. spółdz.), o bardzo szerokich kompetencjach (zob. art. 38 § 1 pr. spółdz.). W doktrynie i judykaturze prezentowany jest słuszny pogląd, że walne zgromadzenie może – jako najwyższy organ spółdzielni – wyrazić swoje stanowisko w każdej sprawie dotyczącej spółdzielni, jeśli tylko zostanie ona wprowadzona do porządku dziennego obrad we właściwym trybie. Jednakże w sprawach należących do kompetencji innych organów może ono podjąć wyłącznie uchwałę o charakterze opinii, postulatów czy też zaleceń, pozostawiając podjęcie decyzji ostatecznej organowi właściwemu (wyrok SN z 21 września 2006 r., I CSK 101/06).

Jeżeli chodzi natomiast o zarządcę komisarycznego, to w orzecznictwie wyrażono pogląd, że nie jest on organem lub pełnomocnikiem zawieszanej spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej. Jego status prawny jest bliższy

pozycji likwidatora lub syndyka masy upadłości, odpowiada przedstawicielstwu ustawowemu w rozumieniu art. 96 k.c. (zob. wyroki SN: z 28 lutego 2019 r., V CSK 612/17; z 11 lipca 2019 r., V CSK 174/18). Status jednoosobowego zarządcy komisarycznego kasy jest przy tym zbliżony do wieloosobowego zarządu komisarycznego powołanego na podstawie art. 145 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 2324 ze zm.). Niezależnie jednak, czy zarządcę komisarycznego uzna się za osobę zbliżoną swoim statusem do likwidatora lub syndyka masy upadłości, czy za organ spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, celem jego działań jest zwiększenie operatywności działania kasy, jak również poprawa zarządzania ryzykiem, w związku z czym dokonuje on weryfikacji sytuacji finansowej kasy. Niewątpliwie, rolą zarządcy komisarycznego jest przede wszystkim przeprowadzenie działań naprawczych. Przygotowuje on koncepcję restrukturyzacji kasy oraz przygotowuje i wdraża programy postępowania naprawczego.

Generalnie można przyjąć, że ustanowienie zarządcy komisarycznego ma służyć wprowadzeniu skutecznych działań naprawczych, poprawie efektywności oraz standardów działania spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej. Na zarządcę komisarycznego przechodzi prawo podejmowania decyzji we wszystkich sprawach kasy, z wyjątkiem wprowadzania zmian w ich statutach (art. 73 ust. 3 ustawy o SKOK). Nie sposób więc utożsamiać zarządcy komisarycznego z walnym zgromadzeniem osoby prawnej – organy te nie mają zbliżonych do siebie pozycji, jak również zakres ich działania kształtuje się w odmiennych okolicznościach. O ile walne zgromadzenie jest najwyższym organem spółdzielni (spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej), to zarządcę komisarycznego nie należy pojmować w tej kategorii. Ustanowienie zarządcy komisarycznego ma miejsce w sytuacji kryzysowej, warunkiem jest powstanie groźby zaprzestania spłacania zobowiązań przez kasę (art. 73 ust. 1 ustawy o SKOK). Nie chodzi przy tym o zaistnienie już tej okoliczności (niespłacanie owych zobowiązań), lecz wystarczające jest, by powstało zagrożenie niespłacalności (zob. wyrok WSA w Warszawie z 10 kwietnia 2014 r., VI SA/WA 2529/13). Z kolei walne zgromadzenie działa w czasie niezakłóconego funkcjonowania spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej.

Istnienie pewnych podobieństw, jak m.in. możliwość udzielania absolutorium poszczególnym (byłym) członkom zarządu, nie może prowadzić do wniosku o istnieniu analogii pomiędzy tymi dwiema instytucjami. Uprawnienie bowiem do zbadania działalności dotychczasowego zarządu i podjęcie decyzji o negatywnej lub pozytywnej ocenie w tym przedmiocie wynika z samej istoty instytucji zarządcy komisarycznego, który przecież jest zobowiązany do informowania KNF o stanie spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej oraz podjętych działaniach restrukturyzacyjnych, których głównym celem jest poprawa płynności finansowej i rentowej kasy. Analogiczne zastosowanie wobec decyzji zarządcy komisarycznego omawianych powyżej przepisów dotyczących zaskarżania uchwał walnego zgromadzenia spółdzielni zagrażałoby również sprawnej i szybkiej realizacji zadań postawionych przed zarządcą komisarycznym. Dopuszczenie możliwości zaskarżenia takich decyzji mogłoby skutkować sparaliżowaniem działań zarządcy komisarycznego, które zmierzając do wyjścia z niekorzystnej sytuacji finansowej spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, mogą niejednokrotnie wymagać zastosowania także środków pozostających w sprzeczności z interesami członków kasy (zob. też – w odniesieniu do zarządu komisarycznego banku – uchwałę TK z 28 maja 1996 r., W 8/95, OTK 1996, nr 3, poz. 24).

Omawiany problem pojawił się również na tle uchwały zarządu komisarycznego ustanowionego dla bankowej spółki akcyjnej. Wątpliwości i spory w tym przedmiocie rozstrzygnęła uchwała składu 7 sędziów SN z 30 kwietnia 1999 r. (III CZP 61/98, OSNC 1999 nr 12, poz. 201), zgodnie z którą uchwała zarządu komisarycznego podjęta w sprawie zastrzeżonej do właściwości walnego zgromadzenia akcjonariuszy nie może być unieważniona w wyniku wytoczenia powództwa z art. 414 k.h. Odpowiednikiem (w znacznej mierze) tego przepisu jest art. 422 § 1 k.s.h., który przewiduje możliwość wytoczenia powództwa o uchylenie uchwały.

W uchwale składu 7 sędziów SN z 18 września 2013 r. (III CZP 13/13, OSNC 2014, nr 3, poz. 23) odniesiono się natomiast do możliwości i podstaw zaskarżania w drodze powództwa do sądu uchwał innych organów spółek kapitałowych aniżeli zgromadzeń wspólników i walnych zgromadzeń, która to kwestia była źródłem kontrowersji, spowodowanych brakiem w kodeksie spółek handlowych

przepisów wprost regulujących tę materię. Przyjęto, że uchwały zarządu, rady nadzorczej i komisji rewizyjnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz uchwały zarządu i rady nadzorczej spółki akcyjnej podlegają zaskarżeniu w drodze powództwa o ustalenie (art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 k.c.).

Bezspornie, przepisy ustawy o SKOK nie przewidują możliwości zaskarżenia decyzji zarządcy komisarycznego. W ustawie – Prawo spółdzielcze nie zawarto natomiast, co do zasady, specjalnej i samodzielnej regulacji zaskarzania uchwał innych organów spółdzielni niż walne zgromadzenie. Od tej zasady przewidziano kilka wyjątków: art. 24 § 6 (zaskarżenie do sądu uchwały rady nadzorczej o wykluczeniu albo wykreśleniu członka ze spółdzielni), art. 32 § 1 i 3 (odwołanie się od uchwały organu do innego wskazanego w statucie organu spółdzielni w postępowaniu wewnątrzspółdzielczym – w określonych w nim sprawach między członkiem a spółdzielnią, przy czym postanowienia statutu o postępowaniu wewnątrzspółdzielczym nie mogą ograniczać dochodzenia przez członków ich praw na drodze sądowej), czy art. 198 § 2 (zaskarżenie do sądu uchwały rady spółdzielni pracy o wykluczeniu lub wykreśleniu członka ze spółdzielni bez wyczerpania postępowania wewnątrzspółdzielczego). W tych przepisach przewidziano zatem m.in. bezpośredni mechanizm kwestionowania wadliwych uchwał organu innego niż walne zgromadzenie spółdzielni na drodze sądowej. Ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie w ustawie – Prawo spółdzielcze szczególnego reżimu zaskarzania uchwał wszystkich organów spółdzielni, dając taką możliwość jedynie w odniesieniu do uchwał walnego zgromadzenia, a co do uchwał innych organów tylko w ściśle wskazanych przypadkach. Nie sposób takiej regulacji traktować jako luki w prawie, która powinna zostać uzupełniona w drodze analogii.

Reasumując, decyzja zarządcy komisarycznego, ustanowionej decyzją KNF na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy o SKOK w przedmiocie nieudzielenia absolutorium z wykonywania obowiązków członkowi zarządu spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, nie podlega zaskarżeniu na podstawie art. 42 § 3, 4 i 6 pr. spółdz. w zw. z art. 2 ustawy o SKOK.

Nie oznacza to – wbrew wywodom skargi kasacyjnej – że w przypadku decyzji zarządcy komisarycznego nie przysługuje żaden środek ochrony. Przede wszystkim

należy jednak podkreślić, że z prawa do sądu, tak w ujęciu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, jak i art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, nie można wywodzić określonego uprawnienia o charakterze cywilnym, które nie wynika z innej podstawy. Innymi słowy, jeżeli prawo materialne nie przyznaje danej osobie określonego uprawnienia o charakterze cywilnym, osoba ta nie może przypisywać sobie tego uprawnienia, powołując się na prawo do sądu (zob. powołaną uchwałę składu 7 sędziów SN z 30 kwietnia 1999 r., III CZP 61/98). Nie sposób jednak pominąć ogólne zasady prawa cywilnego, w tym w szczególności art. 58 k.c., w kontekście oceny sprzeczności z ustawą uchwał tych organów osoby prawnej, których prawnego reżimu kontroli ich ważności nie przewidziano *expressis verbis* w przepisach szczególnych (w tym przypadku w ustawie – Prawo spółdzielcze).

Jak wskazano powyżej, na tle uchwał innych organów spółek kapitałowych niż zgromadzenie wspólników (walne zgromadzenie akcjonariuszy) przyjęto w orzecznictwie, że istnieje możliwość żądania stwierdzenia nieważności takich uchwał na podstawie art. 189 k.p.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c., a nawet stwierdzenia ich istnienia albo nieistnienia (oprócz powołanej uchwały składu 7 sędziów SN z 18 września 2013 r., III CZP 13/13, zob. też np. wyroki SN: z 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09; z 14 marca 2012 r., II CSK 252/11). Taki pogląd przeważa również w doktrynie. Przedmiotem takiego powództwa może być zarówno stosunek, co do którego uchwała miała wywrzeć skutek prawny, jak i sama uchwała, jako fakt prawotwórczy (zob. wyrok SN z 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09, Biul. SN 2010, nr 4).

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie § 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 ze zm.).

